

Kanun Numarası	5387
Başlığı	BANKACILIK KANUNU
Kabul Tarihi	02/07/2005
Kabul Edildiği Birleşim	22.Dönem 3.Yasama Yılı 124.Birleşim
Cumhurbaşkanlığına Gidiş Tarihi	07/07/2005
Cumhurbaşkanlığından Geliş Tarihi	
Cumhurbaşkanınca Yapılan İşlem	
Resmi Gazete Tarihi	
Resmi Gazete Numarası	
Diğer Bilgiler	Son Dönem Tasarı Bilgileri ve Komisyon Raporları

Kanun Tasarısının Metni

Dönemi ve Yasama Yılı	22/3
Esas Numarası	1/1007
Başkanlığa Geliş Tarihi	04/04/2005
Tasarının Başlığı	Bankacılık Kanunu Tasarısı
Tasarının Özeti	Tasarı ile "özel finans kurumları" unvanının "katılım bankaları" olarak değiştirilmesi. Kanunun kapsamının finansal holding şirketleri, kuruluş birlikleri, Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu, Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonunu da içerecek şekilde genişletilmesi; bankaların faaliyet konularının açık bir şekilde sıralanması; bankaların kuruluş ve faaliyetlerine ilişkin verilecek izinlerin daha kapsamlı, açık benimsenmesi; Bankalar Kanununun banka kurucularında aradığı şartlara ilişkin hükümlerin yanı sıra, kurucuların işin gerektirdiği dürüstlük ve yeterliliğe sahip olmaları, tüzel kişi kurucuların risk grubu yapısı ile ortaklık yapısının şeffaf ve açık olması esaslarının getirilmesi; Ana Sözleşmelerin bankaların internet sayfasında yayınlanması; Sermayenin iç kaynaklara başvurulmadan nakden ödenmesi yükümlülüğü getirilmesi ve artırılan sermayenin her türlü muvazaadan arı olması zorunluluğu getirilmesi; Bankalarda nitelikli paya sahip ortakların kurucularda aranan nitelikleri taşıması
Tasarının Son Durumu	KANUNLAŞTI

Komisyon Tipi	Adı	Giriş Tarihi	Çıkış Tarihi	Yapılan İşlem	Karar Tarihi
Tali Komisyon	Adalet Komisyonu	08/04/2005	01/07/2005	Raporunu Vermedi	
Esas	Plan ve Bütçe Komisyonu	08/04/2005	01/07/2005	Raporunu Verdi	29/06/2005

Komisyon					
Tali Komisyon	Sanayi, Ticaret, Enerji, Tabii Kaynaklar, Bilgi ve Teknoloji Komisyonu	08/04/2005	01/07/2005	Raporunu Vermedi	
Tali Komisyon	Avrupa Birliği Uyum Komisyonu	08/04/2005	08/06/2005	Raporunu Verdi	

Esas Komisyon Raporu(Sirasayısı) 972

Kanun Numarası: 5387

AYRIŞIK OY

Tasarı ile yürürlükten kaldırılması öngörülen 4389 sayılı Bankalar Kanunu hedef aldığı sektörü bütünlük bir yapı içinde her yönüyle düzenlemeyi amaçlamıştı. Kanunun üç temel özelliği bulunmaktaydı;

1. Belli bir sektörü hedef aldığı için bir sektör kanunu olması,
2. Hedef aldığı sektörde yer alan birimlerin kuruluş, yönetim, çalışma, devir birleşme ve tasfiyelerini nasıl olacağını belirleyen bir usul kanunu olması,
3. Bu sektörün güvence altında çalışmasını sağlayacak, sektörü düzenleyecek ve denetleyecek olan kamu otoritesinin yapısı ile görev ve yetkilerinin belirlendiği bir teşkilat kanunu olması.

Söz konusu Kanun metninde Kanunun yürürlüğe girdiğinden bu güne kadar yukarıda belirtilen ikinci ve üçüncü özellikleri kuvvetlendirici, aksayan yerlerini düzeltici yaklaşımlarla, ana yapıyı da bozan (Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonunun BDDK'dan ayrılması dahil) çeşitli değişiklikler yapılmıştır.

4389 sayılı Bankalar Kanunu hazırlanıp (ön hazırlığı 1998 yılının Eylül ayına denk gelmektedir) yasalaştığı dönemde mevcut iktidar partilerinin Meclisteki ve Komisyondaki bıçak sırtı düzeyindeki üstünlükleri nedeniyle; söz konusu kanun tedvin tekniğine aykırı olarak sadece 25 asıl ve 3 geçici maddeden müstekil olarak, fıkra, bent, paragraf ve cümle düzenine de sadık kalınmadan tamamen karmaşık ve sıkışık bir yapıda hazırlanarak 18.6.1999 tarihinde yasalaştırılmış ve daha BDDK faaliyete başlamadan 19.12.1999 tarih ve 4491 sayılı Yasa ile bazı hükümleri değiştirilmiştir.

Söz konusu Yasa, 4491 sayılı Yasadan sonra 29.5.2001 tarih ve 4672 sayılı, 31.1.2002 tarih ve 4743 sayılı, 12.8.2003 tarih ve 4969 sayılı, 26.12.2003 tarih ve 5020 sayılı, 27.12.2003 tarih ve 5021 sayılı, 16.6.2004 tarih ve 5189 sayılı, 16.7.2004 tarih ve 5228 sayılı, 25.5.2005 tarih ve 5354 sayılı yasalarla birlikte 9 kez çeşitli hükümleri değişikliğe (bazen aynı madde metninde bir ay ara ile değişiklik yapılmış) uğramış veya ek, geçici maddeler ilave olunmuştur. Bu ilave ve değişiklikler sonucunda yasa metni oldukça karmaşık ve içinden çıkılmaz bir hale gelmiştir.

4389 sayılı Kanunun yürürlüğe girdiği 1999 yılından sonra ülkemizde finans kesiminde ilki 2000 Kasım, ikincisi 2001 Şubat aylarında olmak üzere iki kriz oldu. Finansal kriz sadece finans kesimi ile sınırlı kalmamış ve ekonominin bütününe etkisi altına almıştır. Türkiye'de bu krizlerin öncesinde 90'lı yılların sonunda yaşanan son kriz ise 1999 yılında olmuştur. Ekonomi 1999 yılında yüzde 6'nın üzerinde küçülmüştür. 1999 yılında yaşanan krizin temelinde iç dinamikler kadar dış dinamikler de vardır. Dış dinamikler 1997 yılında Güneydoğu Asya'da ve 1998 yılında da Rusya'da yaşanan krizdir. Gerek Güneydoğu Asya ülkelerindeki krizin, gerekse Türkiye'de 2000 Kasım ve 2001 Şubat krizlerinin yönetimi IMF destekli politikalarla yürütülmüştür.

IMF Güneydoğu Asya krizinde mali sistemin yeniden yapılandırılması sorununa yaklaşırken zayıf bankaları kapatmaya odaklandı. Sanki akıllarda Darwinci bir rekabet modeli vardı ve bunun sonucu olarak zayıf bankalar hayatta kalmamalıydı.

2000 Kasım ve 2001 Şubat krizleri sonrasında IMF aynı yaklaşımı Türkiye'de gösterdi. Yanlış politikalar sonucu kriz doğmuş, ancak kriz de doğru yönetilmemiştir. IMF'nin Türk bankacılık sistemine yaklaşımı da zayıf bankaların kapatılması ya da bankaların sermaye yeterlik oranlarının yükseltilmesi yönünde olmuştur. Krizin bütün bir mali sistemi derinden sarstığı bir süreçte tüm bankalardan sermaye yeterlik oranlarının yükseltilmesini istemek bir hataydı. IMF'nin bu ısrarı finansal kesimdeki çöküşü şiddetlendirmiştir. Bunun üzerine bankalar bir yandan reel sektöre açtıkları kredileri geri çağırırken öte yandan kredi faiz oranlarını yükselttiler. Yalnızca bir bankanın sorunu olduğu zaman o bankadan sermaye yeterlik oranını yükseltmesi istenebilir. Buna uyulmaz ise mevcut sigorta sistemi içinde o bankaya el konularak sorun çözülebilir. Ancak bankaların çoğu sıkıntıya düştüğü zaman bu konuda bir ısrar çok büyük sorunlara, felakete yol açar. Bir kriz yaşanırken sermaye kolaylıkla artırılabilir mi.

IMF maalesef yaşananların salt finans kesimini ilgilendirmediğini, bunun aynı zamanda reel sektörün krizi olduğunu görmemiştir.

Kriz sonrasında 2001 yılında bankacılık sisteminin yapılandırılması amacıyla IMF destekli olarak BDDK tarafından "Bankacılık Sektörü Yeniden Yapılandırma Programı" uygulamaya konuldu.

Bu programın dört temel unsuru vardı:

1. Kamu bankalarının yeniden yapılandırılması ve özelleştirilmesi,
2. Bankacılık sisteminin, özelde de özel sermayeli bankaların yeniden sermayelendirilmesi,
3. TMSF'ye alma yöntemiyle sorunlu bankaların hızlı ve etkin bir şekilde sistem dışına çıkarılması,
4. Düzenleme ve denetleme çerçevesinin iyileştirilmesi.

Geçen zaman içerisinde dört temel konuda bir şeyler yapılmışsa da yapılanların sonucunda bankacılık sisteminin iyi bir noktaya geldiğini söylemek mümkün değildir. Diğer bir açıdan ifade edilecek olursa gelinen noktanın ekonomiye ve topluma maliyetinin ne olduğu üzerinde durulmamıştır. Şüphesiz bu süreçte bankacılıkta olumlu gelişmeler olmuştur. Ancak bu olumlu gelişmeler daha az bir maliyetle elde edilemez miydi sorusunun cevabı henüz verilmemiştir.

Tasarı tüm bu yaşananlardan edinilen deneyimlerin yarattığı etki ve psikoloji altında hazırlanmıştır. Bu yönüyle sistemin çerçevesini çizen bir tasarı olmak yanında yer yer tepki düzenlemelerini de içermektedir. Bu bağlamda Tasarıda aşırı yetki, kontrol, izin ve ceza düzenlemeleri bulunmaktadır. Yine TMSF'nin kriz dönemi nedeniyle sahip olduğu bazı olağanüstü yetkiler, gerçekte bu dönem uygulamalarına münhasır olması gerekirken Tasarı

ile bu hükümler sürekli olarak sistemde bırakılmıştır. Bu yaklaşım bankacılık faaliyetlerini zorlaştırmaktadır.

Bu genel değerlendirmeden sonra Tasarının katılmadığımız düzenlemelerine ilişkin görüşlerimizi aşağıda sunuyoruz:

I.- MADDE 2. KAPSAM, MADDE 3. TANIM VE KISALTMALAR

Tasarı anılan maddelerde yapmış olduğu düzenlemelerle finansal piyasalarda halen Özel Finans Kurumu (ÖFK) olarak çalışmakta olan kurumların adını Katılım Bankası olarak değiştirmekte ve bu değişikliğin tabii bir sonucu olarak bazı düzenlemeler yapmaktadır. Katılım Bankasının tanımı ile Mevduat Bankasının tanımı doğal olarak birbirinden farklı yapılmıştır. Tanıma göre katılım bankası "bu kanuna göre özel cari ve katılma hesapları yoluyla fon toplamak ve kredi kullandırmak esas olmak üzere faaliyet gösteren kuruluşlar"dır. Mevduat bankası ise katılım hesapları yoluyla fon değil isminden de anlaşılacağı gibi mevduat toplarlar.

Özel Finans Kurumlarının banka ismini almak suretiyle bankacılık sisteminde yer alacak olması teknik gerekliliklerle ilgili bir konu olmayıp tamamen hükümetin siyasi yaklaşımıyla ilgilidir. Hükümet bankacılık sistemine sistemin kurallarıyla değil siyasi olarak yaklaşmaktadır.

Çalışma esasları farklı olan bu kurumların banka ismini alması ve unvanlarında mevduat bankalarından farklı olduklarını belirten bir farklılık olmaması ayrıca tasarruf sahipleri yönünden yanılmaya yol açabilecek bir durumdur. Hükümetin tasarruf sahiplerini yanıltacak böyle bir düzenlemeyi yapması objektif iyi niyet kurallarına aykırıdır.

Katılım bankasına ilişkin diğer düzenlemelerin daha önemli bir sonucu şudur:

ÖFK'ların halen kendi aralarında kurmuş oldukları, bu kurumlara fon yatıran bireylerin fonlarını Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) nda olduğu gibi güvence altına alınmasını amaçlayan Güvence Fonu katılım bankası kabulüne bağlı olarak BDDK Tasarı Taslağında ayrıca sayılırken Tasarıda "Güvence Fonu" ibaresi kaldırılmak suretiyle mevcut uygulamadaki Güvence Fonu kesintilerinin TMSF bünyesine alınması öngörülmüştür. Bu durumda farklı esaslarda faaliyet gösteren kurumlar sigorta aşamasında aynı esaslarda birleşmiş olmaktadır. Bu yaklaşım tasarruf sahiplerinin tercihlerini dikkate almamaktadır. Bu aynı zamanda katılım bankalarının kuruluş amaçlarıyla da çelişen bir düzenleme olduğu gibi Tasarının bütünü açısından da tutarsızlıklar doğurmaktadır.

Örneğin sigorta yönünden katılım ve mevduat bankaları arasında bir ayırım yapılmazken kuruluş birliklerine üye olma yönünden yapılmaktadır. Tasarının 80 inci maddesine göre Katılım Bankaları Türkiye Bankalar Birliğine değil Türkiye Katılım Bankaları Birliğine üye olacaklardır.

Tasarının bu düzenlemelerini objektiflikten uzak, hükümetin finansal piyasaların aktörleri arasında bir grubun lehine diğer grubun aleyhine ayırım yapan bir yaklaşımı olarak görüyoruz.

II.- MADDE 6. KURULUŞ VEYA TÜRKİYE'DE ŞUBE VEYA TEMSİLCİLİK AÇMA İZİNİ (BANKACILIK SİSTEMİNDE YABANCI SERMAYE)

Uluslararası bankacılık faaliyetleri, 1960'lı yıllardan itibaren uluslararası ticaret akımlarının ve doğrudan yabancı yatırım faaliyetlerinin artmasına bağlı olarak önemli ölçüde büyümüştür. 1990'lı yıllarda deregülasyon süreciyle birlikte ülkelerin uygulamış oldukları serbestleşme politikaları ile yabancı bankaların şube açmalarına ve banka kurmalarına imkan tanıyan düzenlemeler, bankacılık krizleri, gelişmekte olan ülkelerde uluslararası sermaye akımları, teknolojik yenilikler özellikle gelişmekte olan ülkelerde yabancı bankaların sektördeki payının önemli ölçüde artmasına yol açmıştır. Bu ülkelerde konsolidasyon süreci hızlanmış, bankacılık sisteminin korumacı yapısı hızla değişmiştir.

Yabancı bankalar üzerine yapılan çalışmalar, bu bankaların gelişmekte olan ülke piyasalarına ilk önce küçük şubeler olarak girmeyi tercih ettiklerini ve daha çok sermaye piyasalarında faaliyet gösterdiklerini ortaya koymaktadır. Bazı bankalar ise ulusal sermayeli perakendeci bankalarda azınlık hisseleri almayı tercih etmektedirler. Yabancı bankalar, finansal kriz sonrası süreçte hükümetlerin yeniden sermayelendirmeye tabi tuttıkları bankaları satın almak yoluyla perakendeci pazarlara yönelmektedirler. Yabancı bankaların bankacılık sistemindeki varlıkları, finansal kriz sonrasında bankacılık sektörünün yeniden yapılandırma sürecindeki rolleri, finansal sistemin etkinliğini artırıp artırmadıkları önemli bir tartışma konusudur.

Yabancı bankaların sisteme girişiyle birlikte oluşan veya artan rekabet ortamı verimlilikte artış, kaynak dağılımında etkinlik gibi olumlu sonuçlar yaratabilmektedir. Ancak bu olumlu yanlara kıyasla yabancı bankaların, diğer bir ifadeyle bankacılıkta yabancı sermayenin oransal olarak yüksek bir düzeye gelmesinin ekonomi açısından yaratabileceği sakıncalar da vardır. Bu sakıncaları şöyle sıralayabiliriz:

- Yabancı bankalar yüksek kâr marjlı müşterileri ve pazarları kendilerine çekmekte ve yerel bankaların müşteri portföyünün kalitesinin zayıflamasına neden olmaktadır.

- Kriz dönemlerinde yabancı bankalar sermaye kaçışına imkan tanımakta ve kredilerini daha hızlı geri çağırılmaktadır.

- Yabancı bankalar küçük ölçekli kredi müşterilerine yeterli ilgiyi göstermemektedirler. Temel sebebi ise, bu kuruluşların yabancı bankalar için daha yüksek risk kategorisinde bulunmasıdır.

- Yabancı bankalar kriz dönemlerinde yerli bankalara göre işbirliği ve makro politikalara uyum konusunda daha az istekli davranmaktadır. (Örneğin İstanbul Yaklaşımına katılan 25 banka içinde yabancı yer almamaktadır.)

Konu bu çerçevede ele alındığında bankacılıkta yabancı sermayenin giderek artıyor olması ve bu artışın önünde hiçbir sınırın olmaması ekonomimiz açısından risk yaratmaktadır. Yabancı bankaların Türk bankacılık piyasasına olan ilgisi dikkate alındığında bu konuda BDDK'nın bazı yetkilerle donatılması ihtiyacı kendiliğinden ortaya çıkar. Tasarı bu açıdan hiçbir önlemi, bankacılık sisteminin ve ulusal sermayenin teşviki konularında hiçbir düzenlemeyi kapsamamaktadır.

III.- MADDE 22. KURUMSAL YÖNETİM İLKELERİ

Bu maddede Kurumsal yönetime ilişkin yapılan düzenlemelerin kapsamının daha da genişletilmesi kanunun güncelliğini koruması açısından önem taşıtmaktadır. Bu bağlamda Tasarıda yapılan düzenlemelerde (Basel Bankacılık Komitesi ve AB Direktifleri esas alınarak hazırlanmasına rağmen) kurumsal yönetime ilişkin yapıya bazı ek unsurların eklenmesi uygun olacaktır. Bunlar:

Basel Bankacılık Komitesi, denetim komitesi dışında kurumsal yönetim ve diğer komitelerin oluşturulmasını tavsiye etmektedir. Oluşturulduğu takdirde ise Kanunda her bankanın kurmak zorunda olduğu komiteler (Kurumsal Yönetim, Atamalardan Sorumlu Komite, cretlerden Sorumlu Komite gibi) ve komite üyelerinin taşması gerekli nitelikte açık Şekilde tanımlanması gerekmektedir.

Ayrıca, bağımsız yönetim kurulu yeliği, Tasarının nceki gözden geçirmelerinde gündeme gelmesine rağmen son bölümde bağımsız yönetim kurulu yeliğine ilişkin herhangi bir düzenleme bulunmamaktadır. Özellikle halka açık bankalarda bağımsız yönetim kurulu üyeliğinin zorunlu tutulması ve bağımsız yönetim kurulu üyeliğinin kanunda sayısı ve niteliklerinin belirlenmesi uygun olacaktır. Sermaye Piyasası Kurulu'nun gündeminde olan bu konunun uzantısı olarak anonim Őirketlerde bağımsız yönetim kurulu ye zorunluluğuna ilişkin düzenleme beklenmektedir.

Bankaların ana sözleşmelerine kurumsal yönetim ilkelerinin eklenmesi zorunlu hale getirilmesi uygun olacaktır. Bunun Türk Bankacılık Sisteminde rneği de bulunmamaktadır.

IV.- MADDE 58. SANDIK VE VAKIFLARA İLİŞKİN İŐLEMLER

Tasarının 58 inci maddesine göre bankalarca münhasıran çalışanlarına ait olmak üzere sağlık ve sosyal yardım, emeklilik, ihtiyat ve tasarruf sağlama amaçlarıyla kurulan sandık ve vakıflara, açıklarının kapatılması için kaynak aktarılamaz.

Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı ile banka personelinin kurmuş olduğu sosyal güvenlik hizmetini kamunun üstlendiği varsayımına dayalı olarak yapılmış olan bu düzenleme açıkların kapatılması dışında bankanın kârından yapılacak aktarmaları da engellemektedir.

Bu düzenlemeyi hukuka uygun bulmuyoruz.

Düzenleme Tasarının Geçici 23 üncü maddesi ile birlikte değerlendirildiğinde hukuka aykırılık daha açık bir Şekilde ortaya çıkmaktadır.

V.- MADDE 71. FAALİYET İZİNİNİN KALDIRILMASI VEYA FONA DEVİR

Tasarı, 72 nci maddesindeki düzenlemesiyle zora düşen bankaların bundan sonra da TMSF'ye alınmasını âdeta kurumsallaştırmaktadır. BDDK'nın Tasarı Taslağında yer almayan bu düzenlemenin sakıncaları olduğu bugüne kadarki uygulamalarla ortaya çıkmıştır.

Kriz sonrasında uygulamaya konulan Bankacılık Sektörünün Yeniden Yapılandırılması Programı ile sektörün iyi bir noktaya geldiği bütün yetkililer tarafından ifade edilmektedir. Kriz sonrasında katlanılan bunca maliyete rağmen fona devir yöntemini muhafaza etmek suretiyle sisteme güvensizlik ifade etmek, bugüne kadar yapılmış olanlara güvensizlik ifade etmek anlamına gelir. Toplumun katlandığı büyük maliyetlerden sonra böyle bir düzenlemeyi kabul etmek mümkün bulunmamaktadır.

Kaldı ki sistemik kriz halinde Fona devir de dahil olmak üzere alınabilecek olağanüstü yetkiler Tasarının 73 üncü maddesinde düzenlenmiştir. Bu hüküm karşısında da 72 nci maddedeki söz konusu düzenlemenin tutarlı bir açıklaması bulunmamaktadır.

Bu duruma karşın hükümet ve IMF, gerektiğinde TMSF'ye banka alınması uygulamasının sürmesini istiyor. Bankalar yasasının yenilenmesi, yeni stand-by'ın gereklerinden biri olarak görülüyor. Ancak ülke yararına olmayan bu uygulama artık sona erdirilmeli ve yerine İcra ve İflas Kanununa göre tasfiye süresi başlatılmalıdır.

Tasarının anılan maddesinde, sadece riski az olan kalkınma ve yatırım bankalarının genel hükümlere göre, buna karşın kredi kuruluşlarının (Mevduat ve Katılım Bankalarının) bu kanuna göre tasfiye edilmesi öngörülmektedir. Kredi kuruluşları da Fona alınmamalı genel hükümlere göre tasfiye edilmelidir.

VI.- MADDE 82. KURULUŞ VE BAĞIMSIZLIK (BDDK)

Diğer düzenleyici ve denetleyici kurumlar gibi BDDK da Tasarıya göre kamu tüzel kişiliğini haiz, idari ve mali özerkliğe sahip bir kuruluştur.

Ancak genel düzenleme bu olmakla birlikte bu özerklik pek bir anlam taşımamakta bu kurumların hareket alanı merkezi yönetim idari kararlarıyla kısıtlanabilmektedir. BDDK da özellikle personel ve harcamaya ilişkin kararlarında özerk olmayıp merkezi yönetimin kararlarıyla sınırlandırılmıştır. Ayrıca hükümetin düzenleyici ve denetleyici kurullarla ilgili hazırladığı çerçeve Yasa Tasarısı bu Tasarıya da hâkim olmuş ve BDDK'nın hareket alanı birçok konuda kısıtlanmıştır. Yapılması gereken gerçekten bu kurumları idari ve mali açıdan özerk kılmaktır. Bu yapılmayıp şeklen "idari ve mali özerkliğe sahiptir" demenin hiçbir anlamı bulunmamaktadır.

VII.- MADDE 95. YERİNDE DENETİM VE GÖZETİM (BANKALAR YEMİNLİ MURAKIPLARI)

BDDK Tasarı Taslağının 96 ncı maddesinde bir kurul olarak örgütlenmesi öngörülen Bankalar Yeminli Murakıpları Kuruluna ilişkin düzenleme hükümet Tasarısında yer almamaktadır. Tasarıya göre bankalar yeminli murakıpları Kurul Başkanına bağlı olarak değil kurum bünyesindeki çeşitli daire başkanlıklarına bağlı olarak çalışacaktır.

Düzenleme ile beklenen yararın sağlanması mümkün bulunmamaktadır.

VIII.- MADDE 101. KURUMUN BÜTÇESİ, HESAP VE HARCAMALARIN DENETİMİ

Tasarıya göre BDDK'nın mali yıl sonunda oluşan gelir fazlaları, izleyen yılın Mart ayı içinde genel bütçeye gelir olarak aktarılır.

BDDK da dahil olmak üzere çeşitli kurumların gelir fazlalarının Hazine'ye aktarılması yönünde bir düzenleme ilgili özel yasada yer almaktadır. Ancak bu tür düzenlemelerin istikrar programı uygulamasının süresi ile sınırlı olarak düşünülmesi gerekir. Tasarı ise bu düzenlemeyi BDDK açısından kalıcı hale getirmektedir. Bu ise BDDK'nın özerkliğine müdahale anlamında olduğu gibi, bankacılık sisteminin aracılık maliyetlerinin yükselmesi sonucunu yaratacaktır.

IX.- MADDE 168. VAKIFBANK HİSSELERİ

Vakıfbankta (D) grubu hisse senedi oluşturularak bunun doğrudan halka arz edilmesi yönündeki düzenleme mevcut hissedarların rüçhan hakkını elinden almaktadır. Bu konuda komisyona yeterli bilgi ve gerekçe sunulmamıştır.

X.- GEÇİCİ MADDE 23. BANKALARIN SOSYAL GÜVENLİK SANDIKLARI

506 sayılı Yasanın Geçici 20 nci maddesi kapsamındaki sigortalıların bir bölümü sosyal güvenliklerinin Sosyal Sigortalar Kurumuna devredilmesi ile ciddi bir hak kaybına uğramaktadırlar. Çünkü mevcut durumda, iştirakçisi buldukları sandıktan SSK'ya göre daha yüksek emekli aylığı alanlar, bu maddenin aynen yürürlüğe girmesi halinde, en fazla SSK emeklileri kadar aylık alacaklardır. Bir emeklinin kazanılmış hakkının elinden alınması, Anayasaya aykırı olduğu gibi, insan haklarına da aykırıdır.

Mustafa Özyürek Mersin	Kemal Kılıçdaroğlu İstanbul	M. Akif Hamzaçebi Trabzon
Ali Kemal Kumkumoğlu İstanbul	Osman Kaptan Antalya	Enis Tütüncü Tekirdağ
Birgen Keleş İstanbul	Gürol Ergin Muğla	M. Mesut Özakcan Aydın
	Ali Kemal Deveciler Balıkesir	